

Den kanaaneiska kvinnan

Folkmassan försökte stena Jesus på grund av hans ord och inte på grund av de mirakel han utförde.

Den kanaaneiska kvinnan

"Jag har visat dig många goda gärningar från min Fader; för vilka av dessa verk stenar du mig? Judarna svarade och sade till honom: Vi stenar dig inte för gott arbete utan för hädelse; eftersom du, som man, blir Gud för dig själv "(Joh 10:32 -33).

"När Jesus åkte därifrån, gick han till delarna av Tyrus och Sidon. Och se, en kanaanitisk kvinna, som hade lämnat dessa omgivningar, ropade och sade: Herre, Davids son, ha nåd med mig, att min dotter är eländigt demoniserad. Men han svarade inte ett ord. Och hans lärjungar kom till honom och bad honom och sade: Säg hej, som har ropat efter oss. Och han svarade och sade: Jag skickades bara till de förlorade fåren från Israels hus. Sedan kom hon och tillbad honom och sa: Herre, hjälp mig! Men han svarade och sa: Det är inte bra att ta barnens bröd och kasta det till valparna. Och hon sa, Ja, Herre, men hundarna äter också av smulorna som faller från deras herres bord. Då svarade Jesus och sade till henne: O kvinna, din tro är stor! Låt det göras åt dig som du vill. Och från den stunden blev hennes dotter frisk "(Mt 15:21 -28).

En utländsk troende

Efter att ha förrättat fariséerna för att de trodde att det

att tjäna Gud var detsamma som att följa människornas traditioner (Markus 7: 24-30) åkte Jesus och hans lärjungar till länderna Tyrus och Sidon.

Evangelisten Lucas gör det klart att Jesus i främmande länder gick in i ett hus och inte ville att de skulle veta att han var där, men det var inte möjligt att gömma sig. En grekisk kvinna, syro-fenikisk av blod, som hade en dotter besatt av en oren ande, när hon fick höra om Jesus, började be henne att utvisa den ande som plågade henne från sin dotter.

”För en kvinna vars dotter hade en oren ande, som hörde om honom, gick och kastade sig vid hans fötter” (Mark 7:25).

Evangelisten Matthew beskrev att kvinnan lämnade grannskapet och började gråta och sa:

– Herre, Davids son, förbarma dig över mig, att min dotter är eländigt demoniserad! Men trots grunderna tycktes Jesus inte höra henne.

Till skillnad från många andra som hörde talas om Jesus förklarade den kanaaneiska kvinnan en unik sanning:

– ‘Herre, Davids son, förbarma dig över mig ...’.

Kvinnan ropade inte efter en trollkarl, en trolldoktor, en läkare, en mirakelarbetare, en läkare etc., utan hon ropade på Davids son. Medan Israels barn ifrågasatte om Kristus verkligen var Davids son, Guds Son, ropade den kanaaneiska kvinnan full av säkerhet: – ‘Herre, Davids son ...’, en konstig säkerhet jämfört med folkmassans spekulationer

”Och hela folket blev förvånad och sade: ‘Är det inte Davids son?’ (Mt 12:23).

Gud hade i skrifterna lovat att Messias skulle bli Davids son, och Israels folk såg fram emot att han skulle komma. Gud hade lovat att en avkomling av David, enligt köttet, skulle bygga ett hus för Gud och Israels rike skulle upprättas över alla

riken (2 Sam 7:13, 16). Men samma profetia gjorde det klart att denna ättling skulle vara Guds Son, för Gud själv skulle vara hans Fader och ättlingen hans Son.

”Jag ska vara hans far, och han ska vara min son; och om jag kommer att överträda, kommer jag att straffa honom med människors stav och med människors barns ränder ”(2 Sam 7:14).

Även om hon föddes i Davids hus, för att Maria var en ättling till David, förkastade de skriftlärderna och fariséerna Messias. Även om skrifterna gjorde det mycket tydligt att Gud hade en son, trodde de inte på Kristus och förkastade möjligheten att Gud har en son ”Vem gick upp till himlen och kom ner? Vem stängde vindarna i nävarna? Vem band vattnet till kläder? Vem etablerade alla jordens änder? Vad heter du? Och vad heter din son om du vet det? ” (Pr 30: 3).

Stod inför Jesu fråga: ”Hur säger de att Kristus är Davids son?” (Luk 20:41), hans anklagare kunde inte svara varför David profetiskt kallade sin son Herre, om det är upp till barnen att hedra föräldrarna och inte föräldrarna till barnen (Luk 20:44), dock vad den främmande kvinnan hört om Kristus var tillräckligt för att dra slutsatsen att Kristus var Guds Son som David kallade Herre.

Även om en utlänning hörde kvinnan om Kristus, och informationen som nått henne fick henne att dra slutsatsen att Kristus var den utlovade Messias, Davids säd.

”Se, det kommer dagar, säger HERREN, när jag vill upprätta en rättfärdig gren till David; och som kung kommer han att regera och handla klokt och utöva dom och rättvisa i landet ”(Jer 23: 5).

På grund av kvinnans rop blev oroligheterna oroliga och bad Kristus att skicka henne bort. Det var då Jesus svarade på lärjungarna och sa:

– Jag skickades bara till de förlorade fåren från Israels hus.

Trots att han var i ett främmande land betonade Jesus vad hans uppdrag var "Han kom för sin egen, och hans egen tog inte emot honom" (Joh 1:11); "Förlorade får har varit mitt folk, deras herdar har gjort dem fel, till bergen har de avledt dem; från kulle till kulle gick de, de glömde sin viloplats "(Jer 50: 6).

När Israels folk glömde 'viloplatsen' sände Gud sin son, född av en kvinna, för att tillkännage dem:

"Kom till mig, alla som är trötta och förtryckta, så ska jag ge er vila" (Mt 11:28);

"Om sin Son, som föddes av Davids ättlingar efter köttet" (Rom 1: 3).

När Jesus kallade sitt folk och sade: – Kom till mig, alla ni som är trötta och förtryckta, identifierar Jesus sig själv som uppfyllandet av det som profeterades av Jeremia.

Messias folk avvisade honom, men den kanaaneiska kvinnan närmade sig Jesus och tillbad honom och sa:

– Herre, hjälp mig!

Evangelisten Matteus gör det klart att hon tillber honom för att hon hade bett Kristus om hjälp. Eftersom han ropade:

– Herre, hjälp mig! Kvinnans begäran var att tillbe Davids son.

Efter att ha hört talas om Jesus trodde kvinnan att han var Davids son och trodde samtidigt att Kristus var Guds Son, för hon tillbad honom och bad om hjälp. Evangelisten gör det klart att handlingen att be Kristus att ge honom gåvan att befria sin dotter från det fruktansvärda ont, något omöjligt för män, utgjorde tillbedjan.

Kvinnans tillbedjan hade uppenbarligen ingen effekt, som Jesus sa: Det är inte bra att ta barnens bröd och kasta det till valparna. Kristi svar på kvinnan var ett komplement till Kristi svar på lärjungarna.

Evangelisten Markus upptecknar den exakta innebörden av frasen Kristus: "Låt barnen först bli nöjda; eftersom det inte är bekvämt att ta barnens bröd och slänga det till valparna" (Mark 7:27). Jesus betonade att hans uppdrag var kopplat till Israels hus, och att hantera det skulle vara jämförbart med en familjeman som tar bröd från sina barn och ger det till valparna.

Svaret från den kanaaneiska kvinnan är förvånande, eftersom hon inte agerade behagligt jämfört med hundar och svarar:

– Ja, Herre, men valpar äter också av smulorna som faller från deras herres bord. Hon bekräftar vad Jesus berättade för henne men betonar att hon inte letade efter mat för sina barn utan efter smulorna som tillhör valparna.

För den kvinnan var smulan från Son av Davids bord tillräckligt för att lösa hennes problem. Hon visade att hon inte hade för avsikt att ta bröd från barnen som hade rätt att vara deltagare vid bordet, men smulan som föll från Davids Son bord var tillräckligt.

Det var då Jesus svarade honom:

– O kvinna, stor är din tro! Låt det göras åt dig som du vill. Och från den stunden var kvinnans dotter frisk.

Det är viktigt att notera att den kanaaneiska kvinnan var uppmärksam på att hon trodde att Kristus var Guds sändebud, Davids son, Herren, och inte för att Jesus blev rörd av en desperat mors tillstånd. Det är inte en faders eller mammas förtvivlan som får Gud att hjälpa människan, för Kristus, när han läser skrifterna i profeten Jesaja, som säger "Herrens Ande är över mig ...", sade han: "Idag har denna skrift

fullbordats i dina öron” (Lukas 4:21) och gjorde det klart att det är förtroendet på Gud som rör Guds hand, för det fanns otaliga änkor behövande i Jerusalem, men Elia sändes hem till en utländsk änka. Eftersom? Eftersom den bosatta i staden Sarepta de Sidom erkände att Elia var en profet, och trots hennes behov, som gränsade till förtvivlan, visade hon sitt förtroende för Gud genom att lyda profetens ord (Luk 4:25 -26)

Skriftens vittnesbörd

Många som följde Kristus hade liknande behov som den kanaaneiska kvinnan, men modern stod ut från mängden för att känna igen två viktiga sanningar:

1. att Kristus var Davids son, och
2. Guds Son, Herren.

Även om Kristus skickades till de förlorade fåren i Israels hus, tillkännagav evangeliet och utförde många mirakel, ansåg Israels barn att Jesus Kristus bara var en annan profet.

– ”Några, Johannes döparen; andra, Elias; och andra, Jeremia, eller en av profeterna ”(Mt 16:14).

Eftersom Jakobs barn inte kände igen Jesus som sändebud för Gud, människosonen, talade Kristus till sina lärjungar: ”Och du, vem säger du att jag är?”. Det var då aposteln Petrus gjorde den underbara bekännelsen (erkände) att Kristus är den levande Guds son.

Eftersom judarna inte kunde se att Kristus var den utlovade Messias, trots att de hade skrifterna i handen, Guds sanna vittnesbörd om hans Son, instruerade Jesus sina lärjungar att inte förklara denna sanning för någon.

”Sedan befallde han sina lärjungar att inte berätta för någon att han var Jesus Kristus” (Mt 16:20).

Varför ville inte Jesus att lärjungarna skulle förklara att han var Kristus?

Eftersom Jesus ville att män skulle tro på honom enligt skrifterna, för det är de som vittnade om honom. Detta beror på att Jesus klargör att: han accepterade inte människors vittnesbörd, och om han vittnade om sig själv skulle hans vittnesbörd inte vara sant "Om jag vittnar om mig själv är mitt vittnesbörd inte sant" (Johannes 5:31), och att vittnesbördet från Fadern (från Skriften) var sant och tillräckligt "Det finns en annan som vittnar om mig, och jag vet att hans vittnesbörd om mig är sant" (Joh 5:32).

Även om vi förstår att Johannes döparen vittnade om Kristus, var hans vittnesbörd dock ett vittnesbörd om sanningen "Du sände budbärare till Johannes, och han vittnade om sanningen" (Johannes 5:33), det vill säga allt som baptisten sa var direkt relaterat till Skrifterna, för bara Guds ord är sanningen (Johannes 17:17).

Nu ville Jesus inte att hans lärjungar skulle avslöja att han var Kristus eftersom han inte får vittnesbörd från människorna (Joh 5:34), innan han hade ett större vittnesbörd, Faderns vittnesbörd, och alla måste tro på vittnesbördet om att Gud antecknas om hans son i skrifterna "Du söker i Skrifterna, för du tror att du har evigt liv i dem, och de vittnar om mig" (Johannes 5:39).

Att tro på Gud beror inte på mirakel innan det vittnesbörd som profeterna meddelade om sanningen (Joh 4:48). Att säga "mirakel" är inte ett bevis på sanningen. Aposteln Petrus klargör vad det är att bevittna: "Men HERRENS ord förblir för evigt. Och detta är ordet som evangeliserades bland er" (1 Pet. 1:25). Att vittna är att tala Guds ord, att tala det som Bibeln säger och meddela människor att Kristus är Guds Son.

Numera betonar många människor och mirakel som utförs av dem, men Bibeln klargör att apostlarnas tjänst inte var baserad på

mirakel utan baserade på ordet. Peters första tal utsatte Jerusalems invånare för Skriftens vittnesbörd (Apg 2:14 -36). Även efter att ha läkt en lam man vid tempeldörren, tillrättavisade han sina lyssnare så att de inte skulle bli förvånade över det mirakulösa tecknet (Apg 3:12) och förklarade sedan Skriftens vittnesbörd (Apg 3:13 -26) .

När judarna stenade Stefanus var han som Johannes döparen och vittnade om sanningen, det vill säga förklarade det vittnesbörd som Gud gav om sin Son och tillkännagav skrifterna för den arga folkmassan (Apg 7:51 -53).

Om Stefan räknade mirakulösa tecken skulle han aldrig stenas, för mänsklig förkastelse står i relation till evangeliets ord och inte i samband med mirakulösa tecken (Joh 6:60). Folkmassan ville stena Jesus på grund av hans ord, inte på grund av de mirakel han gjorde.

”Jag har visat dig många goda gärningar från min Fader; för vilka av dessa verk stenar du mig? Judarna svarade och sade till honom: Vi stenar dig inte för gott arbete utan för hädelse; eftersom du, som man, blir Gud för dig själv ”(Joh 10:32 -33).

Många såg miraklet som Kristus utförde för den kanaaneiska kvinnan, men folkmassan som följde honom erkände inte att Jesus var Davids son som hon gjorde när hon hörde om det eviga ordet, Herrens ord som förblir för evigt. Israels folk fick lyssna till Skrifterna, men de saknade den kanaaneiska kvinnan som, när han hörde om Jesus, gav beröm och ropade på Davids son och tillbad honom.

Kvinnans skillnad ligger i det faktum att hon hörde och trodde, medan folkmassan som följde Kristus så mirakel (Mt 11:20 -22), undersökte skrifterna (Joh 5:39) och felaktigt drog slutsatsen att Jesus bara var En profet. De förkastade Kristus så att de inte hade något liv (Johannes 5:40).

I den kanaaneiska kvinnan och i de många icke-judar som trodde

uppfylls Jesajas tillkännagivande:

"Jag sökte mig från dem som inte frågade efter mig, jag hittades från dem som inte sökte mig; Jag sa till en nation som inte var uppkallad efter mig: Här är jag. Här är jag "(Jes 65: 1).

Nu vet vi att (tro kommer genom att höra) och att höra genom Guds ord, och vad kvinnan hörde var tillräckligt för att tro "Hur kommer de då att påkalla honom i vilken de inte har trott? Och hur ska de tro på honom som de inte har hört talas om? och hur kommer de att höra om det inte finns någon att predika? " (Rom 10:14). Den som hör och tror är välsignad, för Jesus själv sade:

"Jesus sade till honom: 'För att du såg mig, Thomas, trodde du; välsignade är de som inte har sett och ändå har trott "(Joh 20:29).

Som den kanaaneiska kvinnan trodde såg hon Guds ära "Jesus sade till honom: 'Har jag inte sagt dig att om du tror, □ kommer du att se Guds härlighet?' (Johannes 11:40), till skillnad från Israels folk som förväntade sig att se det övernaturliga så att de kunde tro "De sade till honom: 'Vilket tecken gör du då för att vi ska kunna se honom och tro på dig? Vad gör du? " (Jo 6:30).

Nu uppenbaras Guds härlighet inför Kristus och inte i mirakulösa handlingar "Eftersom Gud, som sa att ljuset lyser från mörkret, lyser i våra hjärtan, för att belysa kunskapen om Guds härlighet inför Jesus Kristus" (2Kor 4: 6). Det som räddar är ljuset i Herrens ansikte som gömde sitt ansikte för Israels barns hus "Och jag kommer att vänta på HERREN, som döljer sitt ansikte för Jakobs hus, och jag kommer att vänta på honom" (Jes 8:17; Ps 80: 3).

Den kanaaneiska kvinnan tog hand om för att hon trodde, inte för att hon satte Jesus mot väggen eller för att hon utpressade honom genom att säga: – Om du inte svarar mig,

kommer jag att riva upp Skrifterna. Innan kvinnan tilldelades frisläppandet av sin dotter hade hon redan trott, till skillnad från många som vill att en mirakulös handling ska tro.

Vad fick den kanaaneiska kvinnan höra om Kristus? Om tron □ kommer genom hörsel och hörsel genom Guds ord. Vad den kanaaneiska kvinnan hörde var inte vittnesbördet om mirakel eller att någon berömd hade blivit omvänd. Att höra att någon har uppnått ett mirakel eller att läsa en banderoll som säger att han har uppnått nåd kommer inte att göra att någon öppet erkänner att Kristus är Davids son!

Vittnesbördet som producerar tro kommer från Skrifterna, för de är vittnesbörd om Kristus. Att säga att en konstnär omvandlades eller att någon lämnade droger, prostitution etc. är inte lagen och det förseglade vittnesbördet bland Kristi lärjungar. Profeten Jesaja är tydlig: "Till lagen och till vittnesbördet! Om de inte talar enligt detta ord, beror det på att det inte finns något ljus i dem "(Jes 8:20).

Vittnesbörd är kyrkans kännetecken, inte mirakulösa tecken, för Kristus själv varnade för att falska profeter skulle göra tecken, profetera och driva ut demoner (Mt 7:22). Frukten som kommer ut från läpparna, det vill säga vittnesbördet är skillnaden mellan den sanna och den falska profeten, för den falska profeten kommer att förklädas som ett får, så att det genom handlingar och utseende är omöjligt att identifiera dem (Mt 7:15 -16).

'Den som tror på mig enligt skrifterna' är det tillstånd som Kristus har upprättat så att det finns ljus hos människorna "Den som tror på mig, som Skriften säger, strömmar av levande vatten kommer att rinna från hans livmoder" (Joh 7:38), för Kristi ord är ande och liv (Joh 6:63), oförstörbar säd och endast ett sådant frö groddar ett nytt liv som ger rätt till evigt liv (1 Petr. 1:23).

Den som tror på Kristus som Davids son, Herren, den levande Guds son, är inte längre utlänning eller utomstående. Han kommer inte att leva på smulorna som faller från hans herres bord, men han har blivit en medborgare för de heliga. Blev en deltagare i Guds familj "Så snart ni inte längre är utlänningar eller främlingar, utan medborgare med de heliga och Guds familj" (Ef 2:19).

Den som tror på Davids sonen trodde på den ättling som utlovats till Abraham, därför är han välsignad som den troende Abraham och deltar i alla de fördelar som Gud lovat genom sina heliga profeter, för allt som profeterna skrev skrev om sonen (Johannes 5:46 -47; Heb 1: 1-2).

Den som tror kan göra allt i Gud, som det lyder:

"Som genom tro erövrade riken, praktiserade rättfärdighet, uppnådde löften, stängde lejonens munnar, släckte eldens styrka, flydde från svärdets kant, från svaghet drog de styrka, i striden de kämpade satte de främlingar. Kvinnor tog emot sina döda genom uppståndelse; en del torterades utan att acceptera deras befrielse för att uppnå en bättre uppståndelse; Och andra upplevde svordomar och gissel och till och med kedjor och fängelser. De stenades, sågs, prövades, dödades av svärdet; de gick klädda i får och getskinn, hjälplösa, plågade och misshandlade (av vilka världen var ovärdig), vandrade genom öknar och berg och genom jordens gropar och grottor. Och alla dessa, efter att ha fått ett vittnesbörd av tron, nådde inte löftet, Gud gav oss något bättre om att de inte skulle bli fullkomliga utan oss "(Hebr 11:33 -40)